

TẬP 19

HỒI 192

Máu Tươi

Quỷ Lệ ngưng thị nhìn Kim Bình Nhi hồi lâu, tịnh không nói một lời, đầu mày khe khẽ nhú lại. Dưới ánh nhìn lẳng lệ của hấn, Kim Bình Nhi dường như vẫn thản nhiên vô sự, nàng bất giác hiểu rằng trong thời khắc này nói gì cũng không ổn, chỉ cười yêu kiều nhìn hấn.

Bên trong Huyền Hỏa Đàm nhất thời an tĩnh. Trên vai Quỷ Lệ, hầu tử Tiểu Hôi dường như tỏ ra khó chịu với khung cảnh yên ả, động thân kêu lên hai tiếng "chi chi" rồi tụt xuống đất, ngó nghiêng tứ phía. Nó tự tiện chạy qua một bên, thông thả hưởng tới trung ương Huyền Hỏa Đàm, nơi có khắc vô số hung thần đồ án màu sắc đỏ rực.

Quỷ Lệ từ tốn thu hồi mục quang, nhìn với vẻ đầy hứng thú những hung thần đồ án khắc trên mặt đất mà Tiểu Hôi vừa nhìn ngó, từ từ nói: "Như vậy mà nói, cô nương hình như biết khá rõ về những đồ hình này?"

Kim Bình Nhi cười nhẹ, nụ cười như ngọn gió xuân dịu dàng thổi qua không khí băng lãnh trong điện đường, thốt: "Thiếp chỉ là một nữ tử yếu đuối, làm sao biết được. Thiếp chỉ bất quá may mắn ghé qua chỗ này. Công tử ngài được Quỷ Vương Tông Chủ coi trọng, hà tất cần ai tương trợ."

Trên môi nàng lại hé nở nụ cười: "Công tử bất tất phải cả nghĩ."

Quỷ Lệ chau mày không nói. Hấn không để tâm lắm đến những lời nói hàm ý nhiều động nhân tâm của Kim Bình Nhi. Suy tư giây lát, hấn tựa hồ không quan tâm đến lý do vì sao Kim Bình Nhi đột nhiên xuất hiện tại nơi này cũng như không muốn che giấu những điều thần bí quý dị của Quỷ Vương, từ tốn nói: "Đã như vậy, tại hạ có điều cần thỉnh giáo cô nương."

Kim Bình Nhi trong mắt lóe lên tinh quang nhưng sắc mặt vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười mê hồn thốt: "Công tử xin cứ nói!"

Quỷ Lệ nói: "Xem ra cô nương đến đây trước tại hạ. Theo truyền thuyết muốn phong ấn cho thú thần không thể không có Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận, chỉ là tại

hạ tài trí ngu độn không tham thấu được. Không biết Kim cô nương có linh ngộ gì chăng?"

Kim Bình Nhi lắc đầu, trên mặt xuất lộ một nụ cười khổ: "Không giấu gì công tử, kỳ thật thiếp đã tới Huyền Hỏa Đàm ba ngày rồi nhưng không thu thập được gì. Ngoại trừ thấy trên mặt đất có khắc bảy tám đồ tượng thiếp không phát hiện thêm chút nào."

Quỷ Lệ hướng mục quang xuống những dấu chân phía trước những hung thần đồ án màu đỏ. So với dấu chân Kim Bình Nhi có chỗ bất đồng, kể cả dấu chân Tiểu Hôi cũng không giống. Ngày đó, hầu tử này đã từng kinh qua uy lực đích thực của pháp trận quỷ dị trong Huyền Hỏa Đàm. Uy thế bài sơn đảo hải của pháp trận cùng Xích Diễm Ma Thú đáng sợ đều là những ký ức không dễ quên đi. Có thể nguyên nhân chủ yếu là vừa rồi Tiểu Hôi có hứng thú nhảy nhót trên mặt đất, khua khoắc lung tung tựa hồ tìm kiếm điều gì đó?

Hoặc giả sau khi xảy ra dị biến kinh thiên động địa, dung nham hỏa sơn phun trào đã vô tình gây tổn hại cho pháp trận?

Những ý niệm đó lướt qua tâm trí Quỷ Lệ nhưng hắn không biểu lộ ra bên ngoài. Trầm ngâm giây lát, hắn nhìn sang Kim Bình Nhi cất lời: "Kim cô nương, bất kể thế nào thì đây là nơi duy nhất mà tại hạ biết có hiện hữu Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận. Mà để phong ấn cho thú thần thì không thể không có nó. Chúng ta nên ở lại đây một vài ngày, có khi lại tìm ra được điều gì đó chăng?"

Kim Bình Nhi lại nở nụ cười phong tình vô hạn nói: "Được thôi."

Quỷ Lệ đưa mắt nhìn Kim Bình Nhi đoạn thu hồi mục quang, tùy tiện ngồi ngay xuống phía trước trận đồ. Thỉnh thoảng một làn u hương phảng phất đưa lại, dải áo phất phơ, đích thị Kim Bình Nhi an tọa cách hắn không xa. Giữa hai người tuy có khoảng cách nhưng tựa hồ vô cùng thân cận.

Quỷ Lệ nhíu mày, toan nói lại thôi. Hắn không màng đến thiên hạ mỹ sắc bên mình, chỉ ngưng thần nhìn những đồ hình trên mặt đất. Không biết tại sao trong lòng hắn đột nhiên trỗi dậy một ý nghĩ: "Ngày đó Tiểu Bạch nói rằng nàng tới Nam Cương để tìm hiểu pháp quyết của Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận, đã lâu rồi hắn không phong thanh tin tức gì về nàng, không biết hiện giờ nàng ra sao? Khắp thiên hạ chỉ có một nơi có Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận nhưng hiển nhiên nàng không ở đây, vậy nàng đang ở đâu?"

"Nàng có được bình an không?"

Những ý niệm mơ hồ này này suốt mấy ngày nay thỉnh thoảng lại lướt qua đầu óc Quý Lệ.

Xem ra, việc nham tương phun trào mãnh liệt tạo thành sự phá hoại khủng khiếp ngày hôm đó hoàn toàn nằm ngoài sở liệu của Quý Lệ. Tuy rằng những đồ hình hung thần khắc trên mặt đất vẫn còn nguyên vẹn nhưng đã mất đi cổ linh khí nên đến hôm nay chỉ còn là những đồ tượng bằng đá bình thường mà thôi.

Quý Lệ cùng Kim Bình Nhi đã ở trong Huyền Hỏa Đàm bảy ngày âm thầm tham ngộ pháp trận tuy nhiên không thu hoạch được gì. Thỉnh thoảng cũng có đệ tử Phần Hương Cốc tiến vào coi xét, thậm chí đôi lúc Thượng Quan Sách tự thân tuần tra nhưng lúc này đạo hạnh Quý Lệ, và cả Kim Bình Nhi, tăng tiến nhiều nên chỉ cần ẩn thân trong vùng tối phía trên Huyền Hỏa Đàm cũng dễ dàng dàng qua mặt tất cả các đợt tuần tra.

Chỉ có điều khiến hai người đau đầu là thủy chung không thể lĩnh hội được yếu lĩnh của pháp trận.

Một hôm, hai người cùng đối diện nhìn vào phiến đá thường dùng làm nơi an tọa. Bỗng nhiên Kim Bình Nhi ngã mình trên mặt đất, vòng tiểu yêu của nàng giống như xà thân yêu mị, bầm sinh đã mang tư vị câu hồn nhiếp phách. Nhưng trong giờ phút đó, người nam tử bên cạnh nàng vẫn hướng mục quang vào những đồ hình khắc trên mặt đất, lao tâm khổ tứ suy tư, không mấy may chú ý đến tư thế khêu gợi của nàng.

Kim Bình Nhi lẩm bẩm phát ý, trừng mắt nhìn Quý Lệ, trong mắt phản phát một tia tình tự phức tạp nhưng lướt qua rất nhanh, rất nhanh. Lát sau, chỉ nghe thấy nàng thở dài: "Công tử có nhìn ra điều gì không?"

Quý Lệ chấn động thân mình, từ từ phục hồi thần thức, quay đầu nhìn Kim Bình Nhi lắc đầu nói: "Còn cô?"

Kim Bình Nhi cười khổ một tiếng, không đáp nhưng Quý Lệ hoàn toàn minh bạch ý tứ của nàng.

Kim Bình Nhi cau mày: "Thiếp và công tử ở đây đã được bảy ngày, trong thời gian đó chúng ta đã tận hết sở năng nhưng không tìm được yếu quyết kích hoạt pháp trận, ngay cả làm cho những đồ hình này chuyển động cũng không thể"

Quý Lệ trầm ngâm một lúc, ngẩng đầu nhìn lên vùng tối phía trên Huyền Hỏa Đàm, đoạn nói: "Hôm trước sau khi tại hạ tới đây cứu người, vô tình động vào cơ quan ở giữa điện đường khiến cho Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận tức thì phát động. Nhưng..."

Hắn chăm chú nhìn vào điện đường, ngữ điệu hàm ý kỳ quái: "... nhưng hiện tại đã không còn thấy cơ quan đó."

Kim Bình Nhi liền đưa mắt nhìn theo, quả nhiên thấy giữa trung ương điện đường đột ngột mọc lên một tòa tiểu thạch đài nhưng chất liệu đá đã ngả màu đen kịt, ngưng tụ thành một khối nan phân hình dạng, chẳng lẽ đó lại có thể gọi là cơ quan xảo đoạt thiên công?

Thật ra Quỷ Lệ đã đến đây một lần, đã thấy khung cảnh này nên hắn tỏ ra kinh ngạc trước việc cơ quan bằng đá bị phá hủy. Lần trước, khi hắn nhìn vào những đồ hình hung thần khắc trên mặt đất, trong tâm bỗng trỗi lên một luồng bạo khí hung mãnh nhưng lần này hắn không thấy lại dù chỉ một chút cảm giác đó.

Thạch bản đáng sợ đó nay đã trở thành một phiến đá ngập đầy tử khí, không có chút sinh khí nào.

Hai người nhất thời sa vào trầm mặc, không biết nên nói gì!

Cả nửa ngày sau, Kim Bình Nhi tựa hồ đã quyết định, ngẩng đầu toan xuất ngôn, đột nhiên sắc mặt biến đổi. Quỷ Lệ nhíu mày lại, lệ làng chuyển thân đưa mắt liếc Tiểu Hôi ở bên cạnh. Hầu tử này nhảy lên vai hắn, tức thì thân ảnh phiêu khởi giây lát sau đã lẫn vào vùng tối phía trên Huyền Hỏa Đàm.

Kim Bình Nhi cười dịu dàng, ánh mắt vì diệu nhìn theo bóng hắn khuất vào vùng tối. Liền đó nàng cũng nhẹ nhàng bay lên, biến mất vào nơi hắn ẩn nấp.

Lát sau, âm thanh "kèn kẹt" dùng đục vọng lại từ điện đường trong Huyền Hỏa Đàm.

Hình như cửa đã được mở ra.

Từ cửa vang lên tiếng bước chân, nghe ra có không ít người, trong đó loáng thoáng âm thanh uy nghiêm của một người rồi tất cả chìm vào yên lặng trong chốc lát. Tức thì hai cánh cửa mở hẳn ra, ba bóng người tiến vào.

Đi đầu chính là Phần Hương Cốc cốc chủ đại danh鼎鼎 Vân Dịch Lam, theo sát phía sau là sư đệ của ông ta Thượng Quan Sách. Người đi cuối cùng luôn giữ khoảng cách vài bước với hai người đi trước chính là đệ tử đắc ý của Vân Dịch Lam: Lý Tuân.

Sau khi ba người tiến vào Huyền Hỏa Đàm, Lý Tuân tiện tay đóng cửa lại. Tức thì ánh sáng bị ngăn lại, chỉ còn một làn sáng lợt lạt, le lói trong điện đường.

Băng hàn nguyên thủy trên tầng ba Huyền Hỏa Đàm, sau khi không còn linh lực của pháp trận hỗ trợ, đã mất đi tư vị cắt da cắt thịt chỉ còn lại một chút hơi lạnh lưu lại.

Bất quá tại khối đá nham thạch to lớn hơi lạnh vẫn giữ nguyên tư vị. Trong bóng tối, Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi nín thở yên lặng thông qua động khẩu hắc ám nhìn xuống bên dưới.

Dường như bầu không khí yên tĩnh hơn hẳn lúc trước, ngay cả Tiểu Hôi cũng giữ yên lặng, im im lặng lặng ngồi trên vai chủ nhân.

Vân Dịch Lam cùng Thượng Quan Sách chậm chậm đi vào trung ương Huyền Hỏa Đàm, đứng ngay bên trên Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận. Từ xa trông lại, sắc mặt ông ta phẳng phất như bao phủ một làn khí âm ảnh.

Ba người đứng đó, trầm mặc rất lâu không nói câu nào khiến cho bầu không khí dẹt về quái dị. Phía trên đầu họ, Quỷ Lệ bỗng mơ hồ có cảm giác, hắn đưa mắt nhìn Kim Bình Nhi thì thấy nàng cũng đang nhìn hắn. Hai người đều thấy được một tia bối rối ẩn ước trong mắt đối phương.

Về mặt Vân Dịch Lam tựa hồ âm trầm giống như tâm tình của ông ta. Đối lại người khác, sau ngần ấy năm trông coi cơ nghiệp lớn lao như Phần Hương Cốc tất cũng biến thành bộ dạng như vậy, chỉ e tâm tình còn tệ hại hơn. Thoạt trông sắc mặt ông ta dường như không có chút biểu tình nào, nhìn lâu một chút sẽ khiến người ta có cảm giác thiên biến vạn hóa. Nếu nhìn kỹ lại thấy không có biến hóa, nếu ai cho rằng có thì chỉ là ý riêng của người đó mà thôi.

Chí ít, ngày đó tại Thanh Vân Sơn, người trong thiên hạ không ai nhìn được biểu tình thật sự của ông ta.

Mục quang Vân Dịch Lam phiêu di bất định một lúc lâu nhưng thủy chung chỉ xoay quanh những đồ hình quỷ dị đồ choét khắc trên mặt đất Huyền Hỏa Đàm, quan sát rất kỹ càng từ đầu đến chân từng đồ hình. Sau đó, ông ta từ từ đi tới chỗ tiểu thạch đài nhô lên từ khối đá đen xì bên trên đồ tượng trung ương, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve khối đá.

"Đã lâu rồi nhỉ?", Vân Dịch Lam đột nhiên mở lời, thanh âm trầm trầm nghe như một câu hỏi.

Thượng Quan Sách đứng cạnh Vân Dịch Lam, biểu tình xem ra không lấy làm kinh ngạc trước vấn đề sư huynh đột ngột hỏi, dường như ông ta đã có dự liệu chỉ là không biết phải đáp sao cho hợp lý. Ông ta lộ vẻ kỳ quái, quay đầu nhìn Lý Tuân đứng cách hai người khoảng ba bước.

Lý Tuân đầu cúi thấp, hai mắt nhắm hờ, thần tình cung kính giữ lặng yên.

Vân Dịch Lam không nghe thấy lời đáp, tựa hồ đã hiểu sự tình ở sau lưng, chậm chậm nói: "Tuân nhi không phải là ngoại nhân, tương lai sẽ tiếp chưởng Phần Hương Cốc, đệ không cần phải giấu nó."

Thượng Quan Sách thân mình rung động nhẹ nhàng nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại. Trầm mặc giây lát, ông ta cất lời: "Từ lúc chuẩn bị triệu hoán đến nay đã được gần ba mươi ngày nhưng Xích Diễm Minh Tôn một mực chưa chịu hồi ứng."

Sắc mặt Vân Dịch Lam vẫn lạnh lùng nhưng nhãn quang liên tục chuyển động khiến cho mọi người có cảm giác âm trầm. Phía trên Huyền Hỏa Đàm, Quỷ Lệ cảm thấy trong tâm máy động, không phải vì kinh ngạc trước việc Phần Hương Cốc không cách nào phục hồi pháp trận quỷ dị mà vì Xích Diễm Minh Tôn do Thượng Quan Sách vừa đề cập khiến cho hắn mừng tượng đến một nơi. Hắn cảm giác được ông ta đang đề cập đến loài vật nào, một loài cự thú cuồng liệt toàn thân bao phủ hỏa diễm. Phải chăng theo truyền thuyết xa xưa, lai lịch của Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận quỷ dị này có liên quan đến nó?

Bầu không khí trong Huyền Hỏa Đàm lúc này mang nặng vẻ quái dị. Vân Dịch Lam thần sắc ưu tư, tựa hồ đang âm thầm cân nhắc sự tình. Trong điện đường chỉ có tiếng bước chân của ông ta vang lên đông đặc. Thượng Quan Sách không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn theo thân ảnh sư huynh. Lý Tuân đứng nguyên tại góc điện, giữ tư thế nghiêm cẩn, nhất nhất yên lặng.

Thời gian vùn vụt trôi, Vân Dịch Lam khe khẽ cau đôi mày, trong mắt ẩn hiện lệ mang hình như trong lòng đang có điều gì đó tranh đấu kịch liệt. Rốt cuộc ông ta cũng dừng bước, hít vào một hơi dài đoạn quay đầu nhìn Thượng Quan Sách cùng Lý Tuân.

Thượng Quan Sách hướng sang Vân Dịch Lam thấp giọng gọi: "Sư huynh!"

Vân Dịch Lam có vẻ tâm ý đã quyết, không hề do dự, lãnh đạm thốt: "Thượng Quan sư đệ, trận pháp trong Huyền Hỏa Đàm quan hệ trọng yếu, ta bất tất phải nói nhiều. Vô luận thế nào cũng nhất định phải khôi phục, nhược bằng chúng ta chẳng có biện pháp gì để đối phó với hắn."

Thượng Quan Sách lặng lẽ gật đầu. Tại vùng tối phía trên, cách khá xa chỗ ba người đứng, Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đồng thời khẽ chấn động.

Ai?

Là ai?

Kẻ nào mà khiến cho Phần Hương Cốc phải dùng đến trận pháp quỷ dị này để đối phó?

Trong Huyền Hỏa Đàm một bầu tịch mịch. Từng giây từng phút trôi qua, phảng phất hơi thở vô hình cùng với lời nói hàm ý mập mờ của Vân Dịch Lam khiến cho không khí trở nên băng lãnh khốc liệt.

"Hôm đó dung nham phun trào đã gây tổn hại nặng nề cho pháp trận. Phần Hương Cốc chúng ta trải qua mấy trăm năm dĩ nhiên linh khí ngày càng hao tận, hơn nữa đã thất lạc mất Huyền Hỏa Giám, chìa khóa của trận pháp, vì thế không có cách nào triệu hoán Xích Diễm Minh Tôn trấn thủ pháp trận. Chúng ta quyết theo đuổi việc này nhưng thực ra nếu kẻ đó không xuất hiện thì việc khôi phục pháp trận không khẩn cấp đến vậy. Trước mắt, việc cần kíp là nhanh chóng tìm ra cách phục dựng trận pháp." Vân Dịch Lam lạnh lẽo nói, giữa hai chân mày hiện lên ba đường sâu thẳm, có thể thấy được ẩn ý sát phạt của ông ta nhưng thanh âm vẫn lãnh mạc tuôn ra.

Thượng Quan Sách cũng nhú chặt chân mày, trên mặt thoáng hiện tia vui mừng, kinh ngạc hỏi: "Thật sao? Có phải sư huynh đã có cách nào khả dĩ?"

Vân Dịch Lam trông mắt từ từ thu hẹp lại, tiếp lời: "Huyền Hỏa Đàm pháp trận chính do tổ sư bản môn căn cứ vào những điều ghi lại trong phần thượng Phần Hương Ngọc Sách mà tạo lập. Trong phần hạ của Ngọc Sách, một vị tổ sư cũng có ghi chú lại. Chiếu theo tình cảnh hiện giờ, Huyền Hỏa Giám đã mất nên không thể phát động pháp trận, nếu dùng biện pháp mạo hiểm may ra có thể thành công!"

Thượng Quan Sách và Lý Tuân ở phía sau mặt đều lộ vẻ hớn hở. Phần Hương Ngọc Sách chính là vô thượng chí bảo của Phần Hương Cốc, đến nay chỉ có cốc chủ được quyền bảo quản và tham ngộ. Vân Dịch Lam nói như vậy ắt một vị tổ sư tài hoa tuyệt thế có lưu lại diệu pháp.

Thượng Quan Sách hoan hỉ nói: "Sư huynh, theo lời tổ sư thì diệu pháp như thế nào?"

Vân Dịch Lam mắt thấy niềm hưng phấn của hai người Lý Tuân, Thượng Quan Sách nhưng sắc mặt ông ta tịnh không lộ vẻ vui mừng mà ngược lại hiện rõ nét âm trầm. Trầm mặc một chút, ông ta chậm rãi nói: "Trong phần cuối Phần Hương Ngọc Sách, tổ sư có dạy rằng: Huyền Hỏa Trận dựa vào lệ khí thiên địa mà thành, Xích Diễm Thú hung tàn, bạo lệ, đồ hình khắc trong trận chính là Bát Hoang Hung Thần. Tham khảo Nam Cương Cổ Tịch có nói nếu dùng người sống tiến hành huyết tế tất lệ khí sẽ mạnh lên khiến cho chư thần quy vị, hung thú xuất hiện tạo thành hỏa trận."

Thượng Quan Sách cùng Lý Tuân sắc mặt đại biến, quay mặt nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì.

Cả nửa ngày sau, Thượng Quan Sách dường như mới miễn cưỡng bình phục sau một hồi kinh nghi, ngập ngừng hỏi: "Đó... đó... phải chăng chính là lời tổ sư bản môn?"

Vân Dịch Lam khẽ hừ một tiếng: "Thượng Quan sư đệ, đệ hoài nghi bản tọa giả danh lời tổ sư để hành ác?"

Sắc mặt Thượng Quan Sách biến chuyển, vội vàng phân bua: "Không phải, chỉ là... chỉ là... việc dùng người sống huyết tể tựa như ma đạo dị thuật. Như vậy... như vậy, sao có thể xuất hiện trong Ngọc Sách bản phái?"

Vân Dịch Lam thẳng thừng cắt ngang lời Thượng Quan Sách, lạnh nhạt nói: "Đệ nói không sai, tổ sư đúng là có dạy như thế nhưng cho đến nay chưa từng có ai thử qua."

Thượng Quan Sách chạm vào ánh mắt Vân Dịch Lam nhìn mình chợt cảm thấy toàn thân lạnh buốt, bất giác lùi lại một bước. Trong mắt ông ta hiện lên hình ảnh Lý Tuân đứng sau lưng, hốt nhiên phát hiện sắc mặt y xám ngoét, khó coi vô cùng.

"Sư huynh, huynh định...", Thượng Quan Sách tựa hồ nói một câu cũng quá gian nan "... huynh định dùng cách đó thật sao?"

Vân Dịch Lam nhướng mày, không giận mà oai, cười lạnh thốt: "Không dùng cách đó được sao? Những chỗ trọng yếu của pháp trận đã bị hủy, suốt trăm năm qua bản môn phải đổ bao nhiêu cay đắng tâm khổ trừ liệu, mất thấy đại sự sắp thành lại có nguy cơ bị xóa sạch. Đệ bảo ta làm sao trở mắt nhìn bao nhiêu tâm huyết bay theo gió đông?"

Thượng Quan Sách tựa hồ có ý do dự, tranh biện yếu ớt: "Sư huynh, đại sự tự nhiên khẩn yếu nhưng dùng cách đó hơi thái quá!"

Vân Dịch Lam lạnh lùng cắt lời đồng môn: "Thượng Quan sư đệ, chỉ cần đệ kiên tâm, trong lòng luôn giữ ý niệm vì chính đạo. Một mai đại nghiệp cáo thành thì ai bảo việc này không phải là vì chính đạo?"

Thượng Quan Sách nhất thời ghen hờn.

Vân Dịch Lam mục quang sắc bén, thấu suốt nhân tâm, nhìn sang Thượng Quan Sách tiếp lời: "Thượng Quan sư đệ, hơn nữa Huyền Hỏa Đàm là trọng địa bản môn, vốn do đệ trông coi. Không ngờ chính vào phiên đệ trấn thủ đã tạo thành cục diện như thế này, đệ nói sao đây?"

Thượng Quan Sách chấn động mãnh liệt, ngược nhìn lên chỉ thấy mục quang băng lãnh của Vân Dịch Lam như lưỡi dao bén hướng vào ông ta. Thần tình trên mặt Thượng Quan Sách lộ vẻ kích động, thân mình khe khẽ run lên, dường như có điều muốn nói nhưng không hiểu sao khi gặp ánh mắt của Vân Dịch Lam, ông ta rốt cuộc đành nén lại. Hồi lâu, ông ta sắc mặt thiếu nảo, chùng giọng thốt: "Đệ hiểu rồi."

Vân Dịch Lam gật gật đầu: "Đương nhiên phải thế, việc này giao cho đệ chủ trì" đoạn quay ra gọi: "Tuân nhi."

Lúc đó, sắc mặt Lý Tuân có chút dị dạng, đột nhiên nghe sư tôn gọi thân ảnh liền chuyển động, hấp tấp đáp: "Có đệ tử."

Vân Dịch Lam liếc mắt nhìn y nói: "Con và Thượng Quan sư thúc cùng xem xét việc này, thuận tiện thì giúp sư thúc một tay."

Sắc mặt Lý Tuân chuyển màu trắng nhợt, không biết vì sao thanh âm trở nên khản đặc, thấp giọng đáp: "Vâng."

Vân Dịch Lam nhìn lại đồ tượng khắc trên mặt đất thêm một lần, mây chau lại rồi không hề ngoảnh đầu, chuyển thân đi ra khỏi điện đường. lát sau ngoài cửa vọng lại âm thanh kèn kẹt, trong điện còn lại Thượng Quan Sách và Lý Tuân đối diện với nhau.

Một lúc lâu, không ai nói với ai câu nào, hai người khoan thai đi khỏi Huyền Hỏa Đàm.

Bên trong Huyền Hỏa Đàm, bầu không khí lại chìm vào tịch mịch.

Giữa thình không, vọng tới làn thanh âm nhẹ nhẹ, hai đạo nhân ảnh phiêu phiêu phưởng phưởng hạ xuống. Tiểu Hôi kêu lên hai tiếng "chi chi", túm áo chủ nhân nhảy xuống đất, chạy quanh nghịch ngợm. Trong mấy ngày đầu ở đây, hầu tử này đối với những đồ hình khắc trên mặt đất tỏ ra rất hào hứng nhưng sau đó đã cạn mất niềm hứng thú.

Quý Lệ và Kim Bình Nhi trầm ổn hạ thân xuống đất, nhất thời cả hai người không nói gì. Không gian ẩn ước khí lạnh lẽo, phảng phất giống như lãnh khí phát xuất từ thân mình Vân Dịch Lam lúc trước nhưng đã từ từ tiêu biến.

Chừng nửa ngày sau, Kim Bình Nhi hốt nhiên nói: "Công tử có biết kẻ mà bọn họ vừa nói tới là kẻ nào không?"

Quý Lệ nhìn nàng, không đáp mà hỏi lại: "Cô biết?"

Kim Bình Nhi cười nụ: "Thiếp đã suy xét kỹ càng, kẻ đó là Thú Thần. Nhưng chỉ nghe lời bọn họ nói lúc trước, thiếp không tỏ tường nơi Thú Thần hạ lạc."

Quý Lệ mặc nhiên gật đầu: "Còn một điểm nữa. Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận lập tại Huyền Hỏa Đàm, ta nghe họ nói sẽ dùng pháp trận đối phó Thú Thần, như vậy họ dự liệu được Thú Thần sẽ đến Huyền Hỏa Đàm hay pháp trận này có thể di động được?"

Kim Bình Nhi mày ngài cau nhẹ, hiển nhiên đang suy tư những điểm chưa minh bạch, nhất thời trầm tư.

Quỷ Lệ mục quang từ từ chuyển động, nhìn tới những thạch khắc hung thần trên mặt đất, đột nhiên cười lạnh một tiếng: "Cái gọi là chính đạo đây sao? Dùng người sống huyết tể ác thần, so với Ma giáo, ta nào thấy có gì khác?"

Hắn cứ nói một câu lại tự trả lời một câu, chợt thấy tiếng cười trong vạt của Kim Bình Nhi vang lên bên cạnh. Thanh âm phảng phất ý lạ lùng, vừa lạnh lẽo vừa như tự trào phúng, mơ hồ ẩn ước cả một chút úy kỵ: "Công tử, ngài lẽ nào không biết ngay trong Thánh giáo chúng ta việc huyết tể này cũng đã mai một?"

Quỷ Lệ thân mình chấn động, quay đầu nhìn Kim Bình Nhi, chỉ thấy nàng cũng đang đứng nhìn sang hắn với nụ cười cố hữu trên môi. Quỷ Lệ cau đôi mày, lạnh lẽo nói: "Lời cô vừa nói có ý gì?"

Âm cuối của từ "ý" chưa thoát khỏi miệng, âm thanh Quỷ Lệ đột nhiên ngừng bật. Chỉ trong khoảng một sát na, không hiểu tại sao hắn lại nhớ đến hôm Đại Vu sư thi triển pháp thuật cứu Bích Dao, cũng đòi Quỷ Vương phải có máu tươi để vẽ trận đồ.

Nhưng... Quỷ Vương chỉ trong chớp mắt đã lấy đủ lượng máu tươi theo yêu cầu.

Chậu máu đó chắc chắn là máu tươi, ông ta lấy từ đâu?

Quỷ Lệ đứng chết trân tại đó, chỉ cảm thấy toàn thân băng lãnh, không tìm được lời nào để nói.

- o O o -